

Samlet er det min opfattelse, at vi har et enkelt og godt indarbejdet system på dette område, der ikke er grundlag for at ændre på.

Diskussionen om strafferammer er heller ikke ny, og det overrasker vel de færreste, at vi nu igen bliver præsenteret for et forslag om at skærpe straffen for voldskriminalitet.

Lad mig i den forbindelse erindre om, at vi så sent som i maj 1997 gennemførte en skærpelse af strafniveaueet med gennemgående 1 år i de groveste voldstilfælde. Flere nye domme viser, at lovændringen er slået igennem i domstolenes praksis. Der er således et eksempel på, at strafskærpelse på voldsområdet også kan gennemføres inden for eksisterende strafferammer.

Dernæst vil jeg særlig fremhæve Folketingets vedtagelse fra december 1998, hvorefter regeringen blev opfordret til at lade Straffelovrådet foretage en samlet vurdering af strafferammerne og eventuelt på baggrund heraf komme med indstilling til ændring af straffeloven. I overensstemmelse hermed bad Justitsministeriet Straffelovrådet om at gennemføre den vedtagne vurdering af strafferammerne og eventuelt komme med forslag til ændringer.

Efter regeringens opfattelse er det rigtigst at afvente resultatet af Straffelovrådets overvejelse, før der tages politisk stilling til et eventuelt lovgivningsinitiativ vedrørende strafferammer for voldskriminalitet.

Endelig ønsker forslagsstillerne, at der indføres en såkaldt obligatorisk gentagelsesvirkning i voldssager.

Som forslagsstillerne selv er inde på i bemærkningerne til beslutningsforslaget, følger det allerede af straffelovens bestemmelser i dag, nemlig af straffelovens § 247, stk. 1, at straffen for vold kan forhøjes med indtil det halve, hvis den tiltalte tillige er dømt for forsætligt legemsangreb.

Bestemmelsen fik sin nuværende udformning ved den lovændring, som blev gennemført i 1994 forbindelse med regeringens første voldspakke.

Lovændringen indebar en udvidelse af anvendelsesområdet for gentagelsesvirkning, idet gentagelsesvirkningen i modsætning til tidligere nu indtræder, uanset om den tidligere voldskriminalitet har medført frihedsstraf, ligesom gentagelsesvirkningen blev udvidet til også at omfatte personer, der er tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 246. Desuden indebar ændringen af § 247 en generel skærpelse af strafudmåling

for voldsforbrydelser, når gerningsmanden tillige er dømt for vold.

Efter forarbejderne til lovændringen er det således hensigten, at domstolene i sådanne tilfælde skal forhøje straffen med omkring en tredjedel i forhold til den straf, der tidligere ville være fastsat.

Ordningen efter straffeloven er altså allerede i dag den, at det som udgangspunkt har strafskærpende gentagelsesvirkning ved sager om voldskriminalitet, hvis den tiltalte tidligere er dømt for vold.

Når der ikke er tale om et ufravigeligt krav om gentagelsesvirkning, hænger det grundlæggende sammen med, at straffastsættelsen efter loven skal ske på grundlag af en samlet vurdering i den konkrete sag. I denne vurdering indgår udover forbrydelsens grovhed og karakter også oplysninger om gerningsmandens individuelle forhold, herunder de personlige og sociale forhold. Det vil ikke være rigtigt at afskære domstolene fuldstændigt fra også at tage de personlige forhold i betragtning i straffastsættelsen, herunder også i formildende retning selv i voldssager.

Jeg tror egentlig ikke, forslagsstillerne er uenige i dette synspunkt. Forslagets gentagelsesvirkning skal da tilsyneladende heller ikke være mere obligatorisk end, at den ifølge beslutningsforslaget skal være et udgangspunkt, men at strafskærpelsen dog absolut skal være en hovedregel.

Samlet må jeg konstatere, at beslutningsforslaget ikke indeholder eksempler på nye, konstruktive tiltag i bekæmpelsen af voldskriminalitet. Regeringen vil fortsætte den massive, målrettede og intensive indsats i bekæmpelsen af voldskriminaliteten, som har kendetegnet arbejdet i de forløbne 8 år, hvor vi har haft regeringsansvaret.

Men det skal som nævnt være en nuanceret og afbalanceret indsats, som inddrager en flersidighed af initiativer, ikke bare på det retspolitiske område, men også i uddannelses- og arbejdsmarkedspolitiske sammenhænge samt på social- og sundhedsområdet.

Som jeg nævnte i starten af indlægget her, skal drøftelserne om tilrettelæggelse af den fremtidige indsats mod voldskriminalitet først og fremmest ske på et sagligt grundlag. Befolkningen skal ikke tages som gidsel i en afsporet fremstilling af virkeligheden, som vi hørte under det tidligere beslutningsforslag.